

Søren Pape Poulsens folkemødetale

Taler

Søren Pape Poulsen
Formand og politisk leder for
Det Konservative Folkeparti

Dato

18. juni 2022

Sted

Hovedscenen, Allinge,
Bornholm

Kære alle sammen, Folkemødet er genopstået efter corona. Der er igen åbent for, at vi kan møde hinanden på tværs af politiske skel og titler og få en sludder. Og hvor er det skønt.

Jeg ved ikke med jer, men i mange af mine debatter og interviews er jeg blevet spurgt til Mette Frederiksens melding om en regering hen over midten.

Så lad os gå lige til det: Skal Danmark have en regering hen over midten af dansk politik?

Jeg synes, at der er noget sympatisk i tanken. Men der er også noget, der tyder på, at det er et halvhjertet tilbud, vi har fået fra statsministeren.

Det sympatiske er, at det er skønt at samarbejde. Det er skønt at være mange, der er enige om, hvordan Danmark skal se ud i fremtiden.

Og det er godt, når flest mulige partier møder op med det udgangspunkt, at ”nu skal vi simpelthen lykkedes med at blive enige”. Den slags aftaler kan stå i mange år.

Jeg synes også, at det nationale kompromis om Danmarks forsvars- og sikkerhedspolitik er et godt eksempel på, at vi kan samarbejde bredt.

Men hvis vi i forvejen kan samarbejde, hvad er det så egentlig, vi er blevet tilbudt? Hvad ligger der bag invitationen til en regering over midten?

Jeg spurgte selv statsministeren i direkte debat i forgårs her på Folkemødet: Hvor er det egentlig, at Socialdemokratiet vil komme vores politik i møde?

For jeg har ikke hørt, at vi kan få fjernet den socialdemokratiske lov, der siger, at ældre skal kunne fratages deres frie valg. Jeg har ikke hørt, at man vil imødekomme os ved at fjerne tvangsfordelingen af elever.

Eller at man vil hjælpe os med at lette skatter og afgifter i en tid, hvor de fleste kan mærke, at dét er der brug for.

Vi er faktisk ikke rigtigt blevet tilbudt noget. Der er ligesom bare sat to lys på et bord, og så venter vi på de forløsende ord.

Ja, pressen er endda blevet inviteret til at sende live fra bordopdækningen. Men at skænke samarbejdspartnernes ønsker en tanke, det glemte statsministeren. Og det er indledningen på et noget ensidigt forhold, som de færreste vil begive sig ind i.

Men sådan en kikset date, hvis jeg må bruge det billede, skal jo ikke være det brede samarbejdes død.

Jeg rakte selv hånden ud til det brede samarbejde på grundlovsdag.

Jeg spurgte, om vi måske ikke skulle få et bredt, nationalt kompromis, der sikrer almindelige mennesker hjælp til at håndtere de stigende priser på alt fra mad til at holde varmen om vinteren.

Jeg har ikke fået et svar endnu. Så jeg tænker, at det er så som så med ivrigheden efter det brede samarbejde.

Der gik heller ikke længe efter Mette Frederiksens opfordring til det brede samarbejde, før Socialdemokratiet kaldte min gode kollega Jakob Ellemann for en, der opfører sig som Donald Trump.

Måske er jeg sart. Men jeg synes, at det er dårlig stil at følge et frieri op med en tilsvining.

Jeg tror faktisk efterhånden, at vi kan konkludere, at vi reelt bare har fået en invitation til at pege på Mette Frederiksen som statsminister.

Det er slet ikke så romantisk, som man kunne håbe på. Men det skal ikke ødelægge det brede samarbejde.

Jeg lover dig, Mette: Der findes ikke en dag på ugen, hvor du ikke kan invitere Det Konservative Folkeparti til forhandlinger. Så bare rolig – det brede samarbejde er muligt.

Man skal huske på, at Socialdemokratiet har en kæmpe fordel, hver gang de er i regering: En konstruktiv opposition.

Mette Frederiksen, jeg må også sige, at det har været en løjerlig optakt til dit frieri.

Jeg blev i sidste måned skudt i skoene, at jeg ikke forstår, hvad det vil sige at have et arbejde.

Ironisk nok fra et socialdemokratisk folketingsmedlem, der har været ti-femten år mindre på arbejdsmarkedet, end jeg selv.

Og statsministeren selv insinuerede i debatten med mig her på Folkemødet, at jeg ikke kunne forstå, at det kan slide kroppen at have et fysisk arbejde.

Jeg er opvokset på en gård. Jeg skal hilse at sige, at der er rigeligt med fysisk arbejde, og at man lærer at stå tidligt op. Jeg har været så heldig at se mine forældre knokle – det er sundt for ethvert barn.

Hvorfor nogle begynder på alle de her beskyldninger mod borgerlige, det må I, der hører med her i dag, selv tænke over.

På mine mere kyniske dage tænker jeg, at det er sådan noget, man gør, fordi man gerne vil tegne et billede af mig og andre borgerlige som nogle, der ikke har omsorg eller forståelse for folk.

Som om, at kroniske knæ smerter ikke betyder noget for os. Tænk, hvis man som socialdemokrat kunne lykkes med sådan en påstand.

Så ville man have malet et billede af, at den ene side i Folketinget er god og står for velfærd og den anden er ligeglad med dem, der har ondt. Så vil man have skabt en kløft.

Men vi behøver ikke tænke det værste om hinanden. I Socialdemokratiet må man anerkende, at det var en borgerlig regering, der indførte en tidlig pension målrettet til nedslidte. Den giver 19.360 kroner om måneden.

Socialdemokratiet har så indført en ret til at få tidlig pension på knap 14.000 kroner om måneden, hvis man kom tidligt på arbejdsmarkedet.

Også selvom man har siddet på kontor på deltid det meste af tiden og i øvrigt er sund og rask. Og det er min anke mod den såkaldte Arne-model. Den rammer skævt og sender en regning til danskere i arbejde.

Man må selv om, hvilken model man foretrækker. Den borgerlige, der handler om nedslidning, eller den socialdemokratiske, der handler om hvornår man havde sine første år på arbejdsmarkedet.

Men lad os lade være med at beskyldte hinanden for at være ligeglade med nedslidte eller ikke at have forståelse.

Det er for lavt, og det fremmer ikke det brede samarbejde. Vi har brug for at anerkende hinandens medmenneskelighed noget mere.

Husker I Else Marie Larsen? Plejhjemsbeboer i dokumentaren ”Plejhjemmene bag facaden”.

Kan I huske, at man ser de to medarbejdere, der var inde på Elses værelse?

De stod og overvejede, om de kunne blive afsløret. Kunne andre nu lugte, at de ikke havde hjulpet Else med en ren ble, efter at hun havde haft dårlig mave.

De to ansatte på plejhjemmet taler hen over Else om, hvor dårligt hun lugter. Men de bliver enige om ikke at skifte hende.

En af dem sagde: ”Det kan ikke betale sig”.

Det er noget af det mest uværdige, jeg har oplevet i mit liv.

Når vi hører om den sag. Så skal den ikke være genstand for et politisk slagsmål og være god medietid. Så skal den skabe handling.

Vi har foreslået, at man skal kunne miste retten til at arbejde med ældre, at man opretter lokale bestyrelser og giver mere ansvar til ledelserne. Blandt andet.

Man må gerne foreslå noget andet. Men jeg tror ikke, at mine politiske modstandere og jeg ser forskelligt på den behandling, Else Marie Larsen fik.

Også dem, jeg er mest uenig med, fik det dårligt af at se de billeder.

Det gentager jeg: Dem, jeg er mest uenig med på Christiansborg, fik den samme fornemmelse i maven, da de så den dokumentar, som jeg fik.

Fordi vi alle sammen er mennesker. Der er ikke nogen, der vil ældre eller syge det dårligt i Danmark. Ikke én politiker. For inden i os alle sammen banker der et hjerte for vores medmennesker. Det skal vi ikke forsøge at tage fra hinanden.

Mit håb for valgkampen er, at vi [i] dansk politik kan løfte os over den smålige mistænkeliggørelse af hinanden. Vi er uenige. Men vi er alle sammen mennesker.

Hvad enten man kalder sine værdier for solidaritet eller næstekærlighed eller moral. Så ligger der et hjerte bag. Og hjerter kan ikke sendes til patentkontoret. Politiske partier kan ikke tage patent på medmenneskelighed. Kan vi ikke blive enige om det.

Nu glæder jeg mig til valgkampen. For det giver danskerne en chance for at sikre sig deres frie valg og stoppe de ufinansierede tiltag fra regeringen, som både de uafhængige Økonomiske Vismænd og Nationalbanken har kritiseret.

Det giver danskerne chancen for at tage styringen tilbage og for at få en ansvarlig økonomisk politik, der hjælper borgerne og ikke kun systemet.

Lige nu vælger regeringen at gøre den offentlige sektor større og dyrere, imens priserne på mad, benzin og varme stiger for almindelige danskere.

Arbejdsmarkedet skriger på arbejdskraft, og det gør Danmarks økonomi også. Men regeringen mener, at det er vigtigere at give højere dagpenge end at sikre mere arbejdskraft til Danmark. Der er endda nogen, som får mindre ved at gå på arbejde end ved at være på dagpenge. Det er simpelthen en helt vild prioritering.

Det er ikke i orden.

Lad mig give et andet eksempel.

Når en ung kvinde, gravid for første gang, er på vej på sygehuset for at føde – ja, så er det forståeligt nok, hvis hun er nervøs. Hun ved nok, at det er en hård og måske lang nat eller dag, hun går i møde.

Men det gør virkelig ondt at tænke på dem, der frygter deres fødsel. Fordi de ved, at nogle fødende kvinder bliver sendt fra det ene hospital til det andet i en taxa, efter at vandet er gået, fordi der ikke er personale nok.

Det er en utryk situation, og vi skal snarest muligt gennemføre det konservative forslag om at give fødeafdelingerne i Danmark et løft.

Det koster 112 millioner kroner af tilføje de ekstra 244 jordemødre, som Jordemoderforeningen siger, at der mangler. Jeg er glad for at sige, at de har rost vores forslag.

Og hvorfor nævner jeg så beløbet 112 millioner kroner, når jeg siger, at velfærd ikke kan gøres op i penge?

Det siger jeg, fordi regeringen næste år bruger ekstra 270 millioner kroner et endnu større DR.

Og uden selv at have født, tror jeg, at de fleste fødende kvinder er pænt ligeglade med, om de i taxaen kan høre P8 Jazz på for fuld hammer hele vejen til det andet

hospital.

Jeg synes, at regeringen prioriterer forkert. Og lige her tror jeg, at man skal være meget glad for jazz, hvis man er uenig.

Der er bare nogle situationer, hvor en epiduralblokada slår Ella Fitzgerald □.

Men regering går ind for velfærd. Jeg går ind for velfærd. Men vi ser nogle gange forskelligt på, hvad der er velfærd.

Vi har indgået en bred aftale med regeringen om sundhed. Den aftale gør flere gode ting. Vi har blandt andet overbevist vores gode kollegaer om, at vi skal have et mål om, at flere skal have deres egen familielæge.

Så man kan være tryk ved at møde den samme læge hver gang. Det er det bedste, fortæller patienterne. Det er man tryk ved, og så kender lægen ens sygdomshistorik.

Men vi er ikke i mål. For aftalen er netop kun et mål. Vi mangler at aftale finansieringen. Vi har et færdigt forslag i mit parti om at uddanne flere læger.

Og det forslag er fuldt finansieret og lagt i folketingsalen. Og det kæmper vi for. Så vi har taget et skridt i den rigtige retning. Men vi er ikke i mål.

Vi står også over for udfordringer i psykiatrien. Og ældreplejen, hvor der er ledelsesudfordringer flere steder.

Vi har brug for at investere flere penge i forskning i kræft og andre alvorlige sygdomme.

Vi har brug for at lade de private ildsjæle komme til og give alle ældre borgere et frit valg om, hvem der skal pleje dem.

Lad os få en politisk samtale, hvor vi indrømmer over for os selv, at vores politiske modstandere også vil andre det godt.

Lad os få en samtale om, hvad et moderne velfærdssamfund er. Jeg mener, at skal tilbyde folk det frie valg.

Folk ved bedst selv, hvordan deres liv skal indrettes.

Så lad os komme tilbage til den seriøse samtale om kernevelfærden.

Og i den ånd giver jeg gerne et valgløfte:

Jeg vil samarbejde bredt om at løfte vores sundhedsvæsen og ældrepleje, uanset hvem der vinder næste valg. Tak for ordet.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Det Konservative Folkeparti, Folkemødetale, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/soeren-pape-poulsens-folkemoedetale-2022>